

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ИДЕАЛНАТА ЖЕНА

Превод от английски: Емануел Икономов, 1991

chitanka.info

Господин Морчек се събуди с горчив вкус в устата и звънтящ смях в ушите. Смяхът принадлежеше на Джордж Оуен-Кларк и бе последното нещо, което си спомняше от приема у Трайъд-Морган. А само какво празненство стана снощи! Цялата Земя честваше смяната на века. Трихилядната година! Мир и благоденствие за всички, щастлив живот...

— Щастлив ли е твоят живот? — беше попитал Оуен-Кларк, като се усмихваше лукаво, пийнал малко повече. — Искам да кажа, как я карате с милата ти жена?

Това беше неприятно. Всички знаеха, че Оуен-Кларк е Примитивист, ала с какво право го натякваше на останалите? Само защото се е оженил за Примитивна жена ли?

— Обичам съпругата си — подчерта Морчек смело. — И тя е хиляди пъти по-красива и отзивчива, отколкото торбата с неврози, която наричаш *твоя* жена.

Но естествено, човек не може да влезе под дебелия слой кожа на един Примитивист. Примитивистите харесват недостатъците на съпругите си толкова, колкото и добродетелите им, може би дори повече. Оуен-Кларк се бе усмихнал още по-лукаво и рекъл:

— Знаеш ли, Морчек, мисля, че жена ти се нуждае от преглед, старче. Забелязал ли си рефлексите ѝ в последно време?

Непоносим идиот! Морчек се измъкна от леглото, примигвайки от яркото утринно слънце зад пердето. Рефлексите на Майра! По дяволите, имаше зрънце истина в това, което каза Оуен-Кларк. Напоследък Майра изглеждаше по-скоро... разстроена.

— Майра! — извика Морчек. — Готово ли е кафето ми?

Последва пауза, след която гласът ѝ долетя ясно до горния етаж:

— След минутка!

Морчек нахлузи панталона си, като все още примигваше сънливо. Благодарение на Стат следващите три дни бяха празници. Щяха да му трябват и трите, за да се оправи от снощната история.

Долу Майра сновеше насам-натам: да налее кафе, да сгъне салфетките, да му дръпне стола. Морчек седна и тя го целуна по голото теме. Обичаше да го целуват там.

— Как е малката ми жена тази сутрин? — попита той.

— Чудесно, скъпи — отвърна тя подир кратка пауза. — Направих ти кифлички за закуска. Нали ги обичаш?

Морчек ухапа една, опечена точно колкото е нужно, сетне сръбна от кафето си.

— Как се чувстваш тази сутрин? — запита я отново той.

Майра му намаза препечена филийка с масло, след това отговори:

— Чудесно, скъпи. Знаеш ли, празненството снощи беше страхотно. Всичко ми хареса.

— Бях леко пийнал — каза Морчек с кисела усмивка.

— Обичам те, когато си пийнал — рече Майра. — Говориш като ангел, като много умен ангел, искам да кажа. Бих могла да те слушам вечно.

Тя му намаза друга препечена филийка с масло.

Морчек я погледна сияещ като благодатно слънце, после се намръщи. Остави кифличката си и се почеса по бузата.

— Знаеш ли — призна той, — имах малко спречкване с Оуен-Кларк. Говореше за Примитивните жени.

Майра намаза с масло пета филийка, без да му отговаря, и я сложи на растящия куп пред него. Канеше се да посегне за шеста, когато той докосна леко ръката ѝ. Съпругата се наведе напред и го целуна по носа.

— Примитивни жени! — изсмя се тя. — Тези невротични създания! Не си ли по-щастлив с мен, мили? Може да съм Модерна, но никоя Примитивна жена не е способна да те обича като мен. Аз те обожавам!

Казваше самата истина. В цялата документирана история мъжът никога не е успявал да живее щастливо с нереконструирана Примитивна жена. Тези егоистични и разглезени същества изискваха грижи и внимание, докато са живи. Забележителен бе фактът, че съпругата на Оуен-Кларк го караше да подсушава чиниите. И глупакът се беше съгласил! Примитивните жени непрестанно искаха пари, с които да си купуват дрехи и бижута, настояваха закуската да им се сервира в леглото, хукваха да играят бридж, с часове бърбореха по телефона и Стат знае още какво. Опитваха се да изместят мъжа в работата му. В края на краищата доказаха равноправието си.

Някои идиоти като Оуен-Кларк поддържаха тяхното превъзходство.

Под въздействието на всеобхватната любов на съпругата си Морчек усети, че махмурлукът му бавно преминава. Майра не ядеше. Той знаеше, че е закусила по-рано, за да му отдаде всичкото си внимание, докато го храни. Именно в дреболии като тази се криеше цялата разлика.

— Оуен-Кларк каза, че се е забавило времето за реакция.

— Така ли каза? — попита след малко Майра. — Тия Примитивни жени мислят, че знаят всичко.

Отговорът бе правилен, но доста позакъсня. Морчек зададе още няколко въпроса, като измерваше времето за реакцията ѝ по секундната стрелка на кухненския часовник. Тя *ставаше* по-бавна!

— Дойде ли пощата? — запита той бързо. — Звънял ли е някой? Ще закъснея ли за работа?

След три секунди тя отвори устата си, после я затвори пак. Нещо ужасно не бе наред.

— Обичам те — каза Майра просто.

Морчек почувства, че сърцето му бие лудо. Той също я обичаше! Лудо, страстно! Обаче този отвратителен Оуен-Кларк беше прав. Тя се нуждаеше от преглед. Майра сякаш долови мисълта му. Съживи се видимо и рече:

— Единственото, което желая, е твоето щастие, мили. Мисля, че съм болна... Искаш ли да ме излекуват? Ще ме вземеш ли обратно, когато ме излекуват? Не им позволявай да ме променят, не бих искала да ме променят!

Тя отпусна русата си глава. Плачеше — безшумно, така че да не го смуцава.

— Само ще те прегледат, скъпа — увери я Морчек, опитвайки се да сдържи собствените си сълзи. Ала знаеше много добре, както и самата Майра, че съпругата му наистина е болна.

Толкова е несправедливо, каза си той. Една Примитивна жена със своя груб характер имаше почти пълен имунитет срещу такива заболявания. Но крехката Модерна жена с фино балансираните ѝ чувства бе предразположена към болести. Каква чудовищна несправедливост! Защото Модерната жена притежаваше всички най-хубави и ценни качества на женствеността.

С изключение на издръжливостта.

Майра се окопоти отново. Изправи се с усилие. Изглеждаше особено красива. Болестта бе зачервила бузите ѝ, а сутрешното слънце подчертаваше светлия цвят на косата ѝ.

— Скъпи мой — промълви тя, — ще ми разрешиш ли да остана още малко? Може да се оправя от само себе си.

Но очите ѝ започнаха да се разфокусират бързо.

— Мили... — Тя успя да се задържи, хващайки се за края на масата. — Когато си вземеш нова жена, опитай се да си спомниш колко много те обичах. — Майра седна с побледняло лице.

— Ще изкарам колата — промърмори Морчек и побърза да излезе. Ако беше останал още минутка, щеше да се разплаче и той.

Чувстваше се вцепенен, уморен, смазан, докато вървеше към гаража. Майра бе загубена! И модерната наука, въпреки всичките си велики постижения, не можеше да ѝ помогне.

Стигна до гаража и викна:

— Е, добре, излизай!

Колата му плавно се появи на заден ход и спря до него.

— Какво не е наред, шефе? — попита го колата. — Изглеждате загрижен. Още ли сте махмурлия?

— Не. Заради Майра. Болна е.

Колата замълча за момент. После каза меко:

— Съжалявам много, господин Морчек. Бих се радвала, ако мога да ви помогна с нещо.

— Благодаря — отвърна Морчек, радостен, че има приятел в тези мигове. — Страхувам се, че никой нищо не може да направи.

Колата паркира пред вратата и Морчек помогна на Майра да се качи. Колата потегли леко и запази деликатно мълчание, докато караше обратно към фабриката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.